

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 001412 09 Кж
Бања Лука, 10.11.2009. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија мр Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Слободана Милашиновића и Војислава Димитријевића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против М. В., због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став (2) у вези са ставом (1) и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, рјешавајући по жалби браниоца оптуженог, адвоката М. Б. из Б. Л., изјављена против пресуде Окружног суда у Бања Луци број: 11 0 К 001412 09 К од 02.07.2009. године, након одржане јавне сједнице вијећа у присуству републичког тужиоца мр Ненада Врањеша, оптуженог и његовог браниоца, адвоката Љ. Д. из Б. Л., донио је дана 10.11.2009. године

П Р Е С У Д У

Одбија се као неоснована жалба браниоца оптуженог М. В. и пресуда Окружног суда у Бања Луци број: 11 0 К 001412 09 К од 02.07.2009. године, потврђује.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Бања Луци број: 11 0 К 001412 09 К од 02.07.2009. године оптужени М. В. оглашен је кривим због кривичног дјела разбојништва из члана 233. став (2) у вези са ставом (19 и чланом 23. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗРС) и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двije) године. На основу члана 108. став (1) и (3) Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) оштећени су са имовинско – правним захтјевом упућени на парницу, а на основу члана 99. став (4) ЗКП оптужени је ослобођен обавезе плаћања трошкова кривичног поступка.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио бранилац оптуженог, адвокат М. Б. из Б. Л., због одлуке о кривичној санкцији, с приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптуженом, примјеном члана 86. КЗРС, изрекне нека од кривичноправних санкција за малољетнике.

Окружни тужилац није подносио одговор на жалбу.

На сједници вијећа бранилац оптуженог је изложио жалбу и приједлоге из жалби, оптужени је прихватио жалбу свога браниоца, а републички тужилац је предложио да се жалба браниоца оптуженог одбије као неоснована.

Испитујући првостепену пресуду у смислу одредбе члана 312. ЗКП, у оном дијелу у којем се жалбом побија, овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Не може се прихватити као основан приједлог жалбе браниоца оптуженог да се оптуженом изрекне нека од кривичноправних санкција за малољетника при чему ова жалба посебно апострофира да је оптужени признао извршење кривичног дјела и у истрази и на изјашњењу о кривници, да није директни извршилац кривичног дјела, да је директни извршилац кривично дјело извршио уз употребу пиштоља плашљивца и да се ради о малом износу присвојеног новца, што све, цијенећи и да је оптужени кривично дјело извршио са 18 година живота, односно као млађи пунољетник, и на у пресуди цијењене личне и породичне прилике, оправдава овакав став и приједлог жалбе.

Наиме, одредба члана 86. став (1) КЗРС, чију примјену жалба сугерише у конкретном случају, представља одступање од општих правила о кривичној одговорности пунољетних извршилаца кривичних дјела, тако што изузетно дозвољава изрицање одговарајуће васпитне мјере појачаног надзора или заводску мјеру млађим пунољетним извршиоцима кривичних дјела, уз испуњење кумулативно прописаних услова који се огледају у томе да у вријеме суђења такав починилац дјела није навршио 21 годину живота, те да се обзиром на његову личност и околности под којима је дјело учинио, може очекивати да ће се и васпитном мјером постићи сврха која би се остварила изрицањем казне. Дакле, примјера васпитних мјера према млађим пунољетним извршиоцима кривичних дјела могућа је само у изузетним ситуацијама, уз испуњење наведених законских претпоставки формалног и материјалног карактера кумулативно одређених, па када суд одлучујући о санкцији таквом лицу није дужан образлагати зашто није изрекао ту мјеру.

Испитујући одлуку о кривичној санкцији у вези са приговорима жалбе браниоца оптуженог засноване на тврдњи да би изречена казна оптуженом за почињено дјело од двије године затвора имала негативне посљедице на психофизички развој оптуженог овај суд налази да оваквим приговорима нема мјеста. Наиме, олакшавајуће околности које је на страни оптуженог нашао и цијенио првостепени суд а које се манифестују у ранијој неосуђиваности оптуженог, да је кривично дјело извршио као млађе пунољетно лице са непуних 19 година живота, признању и исказаном кајању због извршеног дјела и породичним приликама оптуженог, што је све првостепени суд цијенио као особито олакшавајуће околности, дошле су у пуној мјери до изражаја у изреченој казни затвора, а која је примјерена тежини почињеног кривичног дјела, степену кривичне одговорности оптуженог и тежини наступјелих посљедица и оправдавају максимално ублажавање казне оптуженом испод посебног минимума казне прописане за кривично дјело из члана 233. став (2) у вези става (1) КЗРС. Све релевантне особито олакшавајуће околности и по оцјени овог суда дошле су у пуној мјери до изражаја, посебно када се има у виду чињеница да је за кривично дјело за које је оптужени оглашен кривим

прописана казна затвора од најмање пет година. Изречена казна затвора, и по оцјени овог суда, представља потребну мјеру казне да би се остварила сврха кажњавања из члана 28. КЗРС, како у сегменту васпитног утицаја према оптуженом да убудуће не чини кривична дјела и његовог преваспитавања, тако и у превентивном дјеловању према другима да не чине кривична дјела.

Из изнијетих разлога жалба браниоца оптуженог се показује као неоснована ради чега је овај суд исту одбио и првостепену пресуду потврдио на основу члана 319. ЗКП.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
мр Вељко Икановић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић